

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobkyně: **Z. M.**
bytem X
proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2022, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 5. 2022, č. j. X, **s e r u š í** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaná **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2022, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“)¹, jímž byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2021, č. j. X (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobkyni od 8. 7. 2021 starobní důchod podle § 29 odst. 3 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ve výši 7 533 Kč měsíčně.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala, že žalobkyni byly pro účelu vzniku nároku na starobní důchod a pro účely stanovení výše jeho procentní výměry zhodnoceny všechny doby pojištění a vyměřovací základy, které byly ČSSZ doloženy a které zhodnoceny být mohly. Výše starobního důchodu byla stanovena ve správné částce.
3. Žalovaná k tvrzení žalobkyně ohledně doby pojištění v obdobích od 1. 2. 2004 do 1. 5. 2008 a od 3. 6. 2008 do 9. 2. 2010 uvedla, že žalobkyně má zhodnocenu pouze vyloučenou dobu, a to v souladu s vyhotovenými evidenčními listy důchodového pojištění (dále jen „ELDP“) za tyto roky. Některé další doby v těchto obdobích má žalobkyně dle ELDP evidovány jako doby zaměstnání malého rozsahu. Údaje na většině těchto ELDP žalobkyně sama stvrzovala svými podpisy, na straně zaměstnavatele i pojištěnce. Doba pojištění a vyměřovací základy v obdobích od 1. 12. 2004 do 1. 5. 2008 a od 3. 6. 2008 do 9. 2. 2010 zhodnoceny být nemohly, neboť za žalobkyni její zaměstnavatel neuhradil pojistné ve lhůtě 3 let ode dne jeho splatnosti a žalobkyně byla současně v těchto obdobích jednatelkou a společníkem, případně jen společníkem společnosti, která byla jejím zaměstnavatelem. Uvedené plyne z údajů uvedených v obchodním rejstříku.
4. Ke způsobu použití plateb zaměstnavatele žalobkyně v rámci vedených výkonů rozhodnutí žalovaná uvedla, že platby placené s variabilním symbolem podle konkrétního výkazu nedoplatků byly použity právě na tyto výkazy nedoplatků včetně penále a platby v rámci povolených splátek byly použity právě na tyto splátky. Případně byly použity v souladu s § 22a zákona č. 589/1992 Sb., České národní rady o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“), ve znění ke dni příslušné platby.

II. Žaloba

5. V žalobě ze dne 29. 7. 2022 žalobkyně vymezila dva žalobní body. Jednak namítla, že dosud neobdržela rozhodnutí o námitce, kterou podala proti rozhodnutí žalované o své první žádosti o starobní důchod ze dne 10. 8. 2020, č. j. X. Dále s odkazem na odůvodnění svých námitek proti rozhodnutí o opakované žádosti o starobní důchod nesouhlasila s tím, jak žalovaná vyhodnotila dobu započtenou na důchod, resp. zpochybnila její postup při výpočtu.
6. V rámci takto uplatněných žalobních bodů pak žalobkyně svoji argumentaci konkretizovala v replice k vyjádření žalované k žalobě (viz níže). K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že projednávání dvou žádostí současně vylučuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Navrhla, aby žalovaná prokázala, že o její první žádosti rozhodla.
7. K vyhodnocení dob pojištění žalobkyně uvedla, že odůvodnění žalované ohledně doby od 1. 12. 2004 do 9. 2. 2010 není dostatečné, neboť k tomu nejsou přiloženy žádné důkazy.

¹ Žalobkyně v žalobě nejprve označila rozhodnutí, které číslem jednacím ani datem neodpovídá žádnému rozhodnutí v řízení o přiznání starobního důchodu žalobkyni. Z průběhu dalšího řízení však bez pochyb vyplynulo, proti kterému rozhodnutí žalobkyně brojí.

Žalovaná nesprávně hodnotí období, kdy žalobkyně kvůli exekuci nebyla společníkem společnosti, která byla jejím zaměstnavatelem. Zákon stanoví, na koho se nevztahuje výjimka z hlediska neplacení důchodového pojištění zaměstnavatelem. Žalobkyně nebyla společníkem ani jednatelem společnosti, proto se na ni tato výjimka vztahuje. Žalovaná nesprávně vyhodnotila zápisy v obchodním rejstříku. Ze zápisů je zřejmé, že na obchodní podíl žalobkyně byla nařízena exekuce.

8. Pokud jde o doby zaměstnání evidované jako doby malého rozsahu, na jednání o evidenčních listech důchodového pojištění dne 18. 1. 2023 jí bylo sděleno, že žádné takové doby v evidenci nemá. Opravené evidenční listy žalobkyně podepsala a vrátila paní Žižlavské v reakci na její dopis ze dne 1. 10. 2019. Domnívala se, že je opravila, nikoliv však s fatálním dopadem na její důchod. Cítí se být takovým jednáním poškozená. Postup byl zjevně nesprávný. Skutečnost, že jsou ELDP takto opraveny, nemusí pravdivě zachycovat průběh jejího zaměstnání, což je předmětem sporu. ELDP jsou pouhým podkladem výpočtu, který je nutné opravit tak, aby věrně odrážel stav věci.
9. Pokud žalovaná připouští možnost přeúčtování plateb v krátkém časovém horizontu, je otázkou, co je krátký časový horizont. Dle žalobkyně se v daném případě jedná o dobu do definitivního uzavření řízení o výši starobního důchodu. OSSZ by měla vycházet z účtování příznivějšího pro pojištěnce. Argumentace, že pokud by došlo ke změnám v zaúčtování, ohrozí to vykonatelnost platebních výměrů, nemůže obstát. Platební výměr, který není vystaven v souladu se zákonem, nemůže být vykonatelný. Je logické, že bylo přednostně placeno pojistné za zaměstnance a nikoli penále a pojistné za společnost.
10. Žalovaná se nevyjádřila k namítané skutečnosti, že v několika případech došlo k zaplacení odvodů na pojištění, ovšem ty žalovaná zaúčtovala na starší dluhy, aniž by ale řádně vedla skutečnost, že bylo zapláceno pojištění ve sledovaném období.
11. Žalovaná potvrdila, že žalobkyně žádala v krátkém časovém horizontu o převedení plateb po 5 000 Kč měsíčně, které poukazovala na OSSZ za účelem doplacení chybějících let na důchodovém pojištění. Dále se k tomuto však nevyjádřila. Žalobkyně rovněž navrhla důkazy evidencí plateb na odvody OSSZ Hodonín za společnost Saletta s.r.o., s uvedením všech údajů o platbách.
12. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a zavázal správní orgán vydáním rozhodnutí nového v souladu se zákonem.

III. Vyjádření žalované

13. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. To bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy.
14. Z obchodního rejstříku plyne, že žalobkyně byla společníkem společnosti Saletta s.r.o. nepřetržitě od 12. 10. 1998 do současnosti a měla tak v rozhodném období vliv na jednání společnosti, která byla jejím zaměstnavatelem.
15. Pokud jde o způsob použití plateb od zaměstnavatele, v obdobích, kdy byly provedeny předmětné platby, byly tyto platby použity na vymáhané výkazy nedoplatků dle jejich označení variabilním symbolem, platby v rámci splátek na dluh byly použity na tyto splátky a platby neoznačené byly použity v souladu s § 22a zákona o pojistném na sociální zabezpečení, ve znění účinném ke dni platby. Nelze přitom po 10 či více letech účelově měnit použití plateb v rozporu s tehdejšími metodicky nastavenými postupy. Plátce projevuje svoji vůli ohledně určení platby při jejím placení. Lze připustit výjimku z tohoto pravidla, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. G.

plátce v krátkém časovém horizontu požádá o přeúčtování platby. Dodatečná úhrada dlužného pojistného v části za zaměstnance provedená pro účely trestního řízení nemůže mít vliv na použití plateb podle zákona. Zpětná účelová změna použití plateb není možná.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ze správního spisu bylo zjištěno, že o žádosti žalobkyně na přiznání starobního důchodu bylo v minulosti rozhodnuto prvostupňovým orgánem dne 9. 7. 2020 tak, že žádost žalobkyně byla zamítnuta. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 10. 8. 2020 námitky. O námitkách proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 9. 7. 2020, č. j. X, bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 24. 9. 2020, č. j. X, které bylo do datové schránky žalobkyně dle přiložené doručky doručeno dne 25. 9. 2020.
17. Dle přípisu OSSZ Hodonín ze dne 18. 9. 2021 dluh na pojistném zaměstnavatele trval od měsíce 12/2004 až do měsíce 1/2010, zaměstnavatel další pohledávky do tříleté lhůty nedopltil. Zaměstnavatel uhradil část svých pohledávek až v rozmezí měsíců 11/2019–8/2020, což bylo po tříleté lhůtě splatnosti pohledávek, algoritmus přepočtu konta tuto skutečnost ale neakceptoval.
18. Ze záznamu ČSSZ ze dne 19. 10. 2021 bylo zjištěno, že údaje uvedené na ELDP za rok 2009 jsou správné, tj. že za měsíc leden a únor jsou vykázány nulové přehledy. OSSZ Hodonín zajistila vyhotovení opravné přílohy k žádosti o důchod, na které jsou za měsíce leden a únor 2009 vykázány nulové přehledy.
19. Součástí prvostupňového rozhodnutí je osobní list důchodového pojištění žalobkyně ze dne 25. 10. 2021, obsahující součet dob, stanovení výpočtového základu a přehled dob pojištění.
20. Podle výpisu z obchodního rejstříku, který je součástí správního spisu, je žalobkyně zapsanou společnicí společnosti Saletta s.r.o. od okamžiku vzniku do současnosti. Dne 7. 12. 2010 byl do obchodního rejstříku zapsán údaj o tom, že usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 28.11.2006, č. j. 2142/2006-9, které nabylo právní moci dne 28. 6. 2007, byla nařízena exekuce proti manželovi žalobkyně. Na základě tohoto usnesení byl vydán exekuční příkaz o provedení exekuce postižením obchodního podílu žalobkyně jakožto manželky povinného, v této společnosti.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.].
22. Námitka poukazující na existenci překážky litispendence, která brání zahájení řízení o dávku důchodového pojištění, pokud v téže věci již probíhá jiné řízení (§ 81 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení), důvodná není. Jak vyplývá ze správního spisu, o námitkách žalobkyně podaných dne 10. 8. 2020 proti rozhodnutí o zamítnutí její první žádosti o starobní důchod, bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 24. 9. 2020, č. j. X. Toto rozhodnutí je součástí správního spisu a žalobkyni bylo doručeno do datové schránky dne 25. 9. 2020.
23. Soud se dále zabýval námitkou brojící proti vyhodnocení doby důchodového pojištění v období, kdy žalobkyně neměla být dle svého tvrzení společnicí ani jednatelkou svého zaměstnavatele, neboť její podíl byl postižen exekucí. Nutno předeslat, že obdobnou otázku

Shodu s prvopisem potvrzuje J. G.

řesil Krajský soud v Brně již v rozsudku ze dne 18. 1. 2023, č. j. 41 Ad 7/2022-18, ve vztahu k manželovi žalobkyně, který byl u téhož zaměstnavatele zaměstnancem a zároveň společníkem. Soud i ve věci žalobkyně shledal tuto námitku důvodnou.

24. Podle § 5 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění patří mezi pojištěné osoby při splnění zákonných podmínek mimo jiné zaměstnanci v pracovním poměru nebo společníci a jednatelé společnosti s ručením omezeným, jestliže pro ni mimo pracovněprávní vztah vykonávají práci. Dobou pojištění je u těchto osob doba účasti na pojištění, za kterou bylo v České republice zaplacen pojištění [§ 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění].
25. Podle § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění v rozhodném období (do 31. 12. 2013) platilo, že se podmínka zaplacení pojistného podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění považuje za splněnou také v případě, že zaměstnavatel pojištění na pojištění neodvedl, ačkoliv k tomu byl povinen. Výjimkou z tohoto pravidla však byla situace, kdy byla zaměstnavatelem obchodní společnost a její zaměstnanec, za kterého měla povinnost zaplatit pojištění, byl zároveň jejím společníkem nebo členem statutárního orgánu nebo dozorčí rady. V uvedeném případě nicméně bylo možné dlužné pojištění zaplatit do tří let ode dne jeho splatnosti.
26. Shrnuto jinými slovy, zákon o důchodovém pojištění k ochraně zaměstnanců před nezákonným jednáním jejich zaměstnavatelů upravoval (a dodnes upravuje) výjimku z pravidla, že dobou pojištění je pouze doba, za kterou bylo zaplacen pojištění. Jako dobu pojištění však uznával i dobu, po kterou nezávisle na vůli zaměstnance za něj zaměstnavatel neodvedl pojištění na sociální zabezpečení, ač k tomu byl povinen. Současně ale zákon stanovil, že tato výjimka nedopadá na ty zaměstnance, kteří se v postavení statutárních orgánů zaměstnavatele, resp. členů těchto orgánů, podíleli na rozhodování zaměstnavatele. Z toho Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, č. j. 1 Ads 252/2014-26, dovodil, že „[v] souladu se smyslem a účelem této právní úpravy tedy nemůže být jako doba pojištění neuznáno období, po které posuzovaná osoba, ač formálně byla členem statutárního orgánu osoby zaměstnavatele, nemohla mít z objektivních důvodů (jmenování likvidátora společnosti) žádný vliv na rozhodování zaměstnavatele.“
27. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu se jednalo o situaci, kdy byla nařízena likvidace zaměstnavatele, byl jí jmenován likvidátor a žalobce (stěžovatel) v dané věci fakticky ztratil postavení člena statutárního orgánu společnosti. Shora citovaný právní názor je však aplikovatelný i v posuzované věci, neboť vymezuje obecné pravidlo, že možnost nezapočtení doby pojištění v souladu s § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění závisí nejenom na tom, zda posuzovaná osoba formálně byla členem statutárního orgánu nebo společníkem obchodní společnosti, ale zejména na tom, zda v tomto postavení měla reálný vliv na její rozhodování, coby zaměstnavatele. A zda tedy mohla ovlivnit placení odvodů na sociální pojištění.
28. Žalobkyně v průběhu správního řízení namítala, že v době od 8. 1. 2009 do 9. 2. 2010 již nebyla jednatelkou společnosti a její obchodní podíl byl postižen exekucí. Proto nebyla osobou s vlivem na společnost.
29. Dle výpisu z obchodního rejstříku, který je součástí spisového materiálu, žalobkyně byla až do 8. 1. 2009 jednatelkou společnosti. Měla proto vliv na společnost minimálně z titulu svého postavení statutárního orgánu zaměstnavatele. Pokud jde o období od 8. 1. 2009 do 9. 2. 2010, žalobkyně již nebyla jednatelkou zaměstnavatele. I nadále však byla dle údajů zapsaných v obchodním rejstříku společnící zaměstnavatele. Dle zápisu v obchodním rejstříku ze dne 7. 12. 2010 byl obchodní podíl žalobkyně postižen exekučním příkazem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. G.

Z údajů zapsaných v obchodním rejstříku neplyne, kdy nabyl exekuční příkaz právní moci. Tato skutečnost je však v posuzované věci podstatná.

30. Podle § 148 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném v období od 8. 1. 2009 do 9. 2. 2010 platilo, že *„pravomocné nařízení výkonu rozhodnutí postižením obchodního podílu společníka ve společnosti nebo vydání exekučního příkazu k postižení obchodního podílu společníka ve společnosti po právní moci usnesení o nařízení exekuce má stejné účinky jako zrušení jeho účasti ve společnosti soudem.“* Nabytím právní moci exekučního příkazu by proto žalobkyně *de iure* přestala být společnicí zaměstnavatele.
31. Žalobkyně v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí namítala, že její obchodní podíl byl postižen exekucí a nebyla tedy osobou s vlivem na společnost. Žalovaná se touto otázkou v napadeném rozhodnutí nezabývala a bez dalšího dospěla k závěru, že žalobkyně jakožto zapsaná společnice zaměstnavatele měla vliv na jeho rozhodování.
32. Jak nicméně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2 Ads 6/2018-28 uvedl: *„[r]elevantní není ve vztahu k § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2013 skutečnost, že se na základě principu materiální publicity (...) třetí osoby mohou spolehnout na zápis v obchodním rejstříku, ale skutečnost, zda stěžovatel měl reálný vliv na rozhodování zaměstnavatele v době trvání jeho povinnosti odvést pojistné.“* Z obchodního rejstříku plyne, že na obchodní podíl žalobkyně byla nařízena exekuce. Žalovaná se proto měla zabývat tím, kdy nabyl exekuční příkaz právní moci a zda v důsledku této skutečnosti žalobkyně v období od 8. 1. 2009 do 9. 2. 2010 neztratila vliv na rozhodování zaměstnavatele. V návaznosti na takové zjištění pak měla posoudit, zda se v případě žalobkyně skutečně měla uplatnit výjimka podle § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění vedoucí k nezapočtení příslušné doby pojištění, či nikoli. Žalovaná se touto otázkou nezabývala, což je vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí o starobním důchodu žalobkyně.
33. Bez ohledu na přijatý závěr je na místě vyjádřit se pro účely dalšího řízení též k dalším námitkám žalobkyně. Dle žalobkyně byla část dlužného pojistného uhrazena platbami ve výši 5 000 Kč v průběhu let 2019 a 2020. Dle § 11 odst. 2 věta čtvrtá zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2013, by však bylo možné předmětné období vyhodnotit jako dobu pojištění jen pokud by bylo dlužné pojistné zapláceno do tří let ode dne splatnosti tohoto pojistného. Dle č. XLI zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, se doba důchodového pojištění uvedená v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném před 31. 12. 2013, před 1. lednem 2014 u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a), f), w) a x) tohoto zákona, hodnotí za podmínek stanovených v § 11 odst. 2 větách třetí až páté ve znění účinném před 31. 12. 2013. Dlužné pojistné na důchodové pojištění uvedené v § 11 odst. 2 větách čtvrté a páté tohoto ustanovení lze za dobu před 1. lednem 2014 zaplatit podle těchto ustanovení nejdéle do 31. prosince 2016. Platby ve výši 5 000 Kč, které byly poukazovány v průběhu let 2019 a 2020 a byly započítávány na dluh žalobkyně na pojistném, byly učiněny více než 3 roky po splatnosti pojištění, a proto neměly vliv na dobu pojištění žalobkyně.
34. Argumentaci žalované, že vůle plátce k úhradě dluhu se projevuje v rámci označení platby při jejím placení a nelze ji po uplynutí mnoha let po splatnosti účelově měnit, lze přisvědčit. Naopak návrhu žalobkyně, že by bylo možné platby přeúčtovávat až do doby, než dojde k definitivnímu ukončení řízení o výši starobního důchodu zaměstnance (pojištěnce), přitakat nelze. Takový postup nemá v právní úpravě oporu.

35. Pokud jde o použití plateb zaměstnavatele na úhradu dlužných částek, to je určeno § 22a zákona o pojistném na sociální zabezpečení. Právní úprava použití plateb na úhradu dlužných částek se v průběhu času měnila. V období do 31. 12. 2008 se platby použily nejprve na pokuty, dále na přírážku k pojistnému, teprve poté na nejstarší nedoplatky pojistného, běžné platby pojistného a penále (v tomto pořadí). S účinností ode dne 1. 1. 2009 mají přednost nejstarší nedoplatky pojistného, dále běžné platby pojistného, penále, pokuty a přírážka k pojistnému (v tomto pořadí). Určení plateb splatného závazku zaměstnavatele je stanoveno zákonnou úpravou (odst. 1), toto určení proto nelze s výjimkou splátkového režimu (odst. 4) a plateb hrazených na základě vykonatelného právního titulu (odst. 5) měnit dle vůle zaměstnavatele či dle uvážení správního orgánu, který tyto platby přijímá.
36. Žalobkyně v námitkách uváděla, že OSSZ Hodonín nesprávně přiřazovala platby na penále, nikoliv na dlužné pojistné. K tomu poukázala na listinu „Prohlížení kont“ ze dne 10. 8. 2008, z níž dovozovala, že v některých měsících bylo pojistné uhrazeno, avšak tyto měsíce jsou dále vedeny jako dlužné. Podle žalobkyně přiřazovala OSSZ platby nesprávně, pokud každou přijatou platbou hradila nejen dlužné pojistné, ale též penále, přestože se má penále hradit až poté, kdy není dluh na pojistném. Toto pochybení se dle žalobkyně týká veškerých plateb na pojistném a vedlo ke vzniku nesprávné výše dluhu.
37. Žalovaná se s touto námitkou vypořádala na s. 5 napadeného rozhodnutí shrnutím, že v obdobích, kdy byly provedeny platby zaměstnavatelem žalobkyně (spol. Saletta s. r. o.), byly tyto platby použity na vymáhané výkazy nedoplatek dle jejich označení variabilním symbolem, platby v rámci splátek na dluh byly použity na tyto splátky a platby neoznačené byly použity v souladu s § 22a zákona o pojistném na sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni platby. Takový postup v obecné rovině odpovídá právní úpravě. Z odůvodnění této části napadeného rozhodnutí (ani z jeho jiných částí) však není zřejmé, jak se žalovaná vypořádala s konkrétní argumentací žalobkyně uvedenou v námitkách. Obecné vypořádání žalované (tj. že vše proběhlo řádně, v souladu se zákonem o pojistném na sociální zabezpečení) neodpovídá úrovni konkrétnosti uplatněných námitek. Z napadeného rozhodnutí by mělo přezkoumatelným způsobem vyplývat (např. ve spojení s odkazem na odpovídající podklady ve správním spisu), jakým způsobem byly jednotlivé konkrétní platby přijaté od společnosti Saletta s. r. o. přiřazovány, resp. zaúčtovány, a z jakého důvodu námitkám žalobkyně lze/nelze přisvědčit. V tomto ohledu trpí napadené rozhodnutí rovněž vadou nepřezkoumatelnosti.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

38. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu k posouzení dopadu exekučního příkazu na obchodní podíl žalobkyně ve společnosti, která byla jejím zaměstnavatelem. Dílčí nepřezkoumatelnost byla shledána též ve vztahu k vypořádání námitek týkající se nesrovnalostí při přiřazování dlužných plateb na pojistném. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení.
39. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náhradu nákladů řízení však nepožadovala a ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by jí nějaké náklady vznikly. Neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. dubna 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. G.